

Arrest

nr. 116 046 van 19 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 juni 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 september 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. COECKELBERGHS, die *loco* advocaat P. MASUREEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en zijn Nederlandse partner leggen op 15 oktober 2012 een verklaring van wettelijke samenwoning af te Antwerpen.

1.2. Verzoeker dient op 30 januari 2013 een aanvraag in om, in de hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap, in het bezit te worden gesteld van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 14 juni 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 30 juli 2013 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30/01/2013 werd ingediend door:

[...]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd: .

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners een jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor::

-Een verklaring op eer door een derde: Verklaringen op eer kunnen echter niet in overweging genomen worden ter staving van het stabiel en duurzaam karakter van de relatie gezien deze verklaringen niet op hun feitelijke en waarachtigheid getoetst kunnen worden.

-Een foto van beide zonder datum, de duurzame relatie kan hiermee niet aangetoond worden. Immers zonder datum kan niet worden nagegaan van wanneer de foto dateert en kan bijgevolg de stabiele en duurzame relatie niet worden aangetoond.

-Een uitnodiging aan beide gericht, maar zonder adres. Bijgevolg kan er niet worden nagegaan of betrokkene 1 jaar onafgebroken hebben samengewoond.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen Wettelijke basis Art 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 4 en 5 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet *juncto* de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het beginsel van fair play, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Tevens meent hij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] Het recht op een gezinsleven is een grondrecht van de Europese Unie. De Raad van de Europese Unie heeft in haar richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna “gezinsherenigingsrichtlijn”), het recht op gezinshereniging als principe gesteld.

In haar tweede overweging stelt de Raad:

“maatregelen op het gebied van gezinshereniging moeten in overeenstemming zijn met de verplichting om het gezin te beschermen en het gezinsleven te respecteren, die in veel internationale rechtsinstrumenten wordt opgelegd. In deze richtlijn worden de grondrechten en de beginselen in acht genomen die met name worden erkend in artikel 8 van het Europees Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, en in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie”.

Volgens artikel 40 ter §2, 2° dient als familielid van de burger van de Unie te worden beschouwd: “de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

[...]

Het betreft hier de omzetting in het Belgische recht van de bepalingen van de gezinsherenigingsrichtlijn.

Artikel 4 van de gezinsherenigingsrichtlijn stelt dat lidstaten toestemming tot toegang en verblijf verlenen “aan de ongehuwde levenspartner die onderdaan van een derde land is en met wie de gezinshereniger een naar behoren geattesteerde duurzame relatie onderhoudt, of aan de onderdaan van een derde land die door een geregistreerd partnerschap met de gezinshereniger verbonden is, overeenkomstig artikel 5, lid 2”. [...]

Dit artikel 5, lid 2 leest als volgt: “het verzoek gaat vergezeld van documenten waaruit de gezinsband blijkt en documenten waaruit blijkt dat voldaan is aan de voorwaarden bepaald in de artikelen 4 en 6 en, indien van toepassing, de artikelen 7 en 8, alsook van gewaarmerkte afschriften van de reisdocumenten van de gezinsleden.

Teneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen kunnen de lidstaten desgewenst gesprekken houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht.

Bij de behandeling van een verzoek betreffende de partner met wie de gezinshereniger niet is gehuwd, houden de lidstaten, als bewijs van de gezinsband, rekening met factoren als een gezamenlijk kind, samenwoning in het verleden, registratie van het partnerschap of andere betrouwbare bewijsmiddelen”.

De artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepalen dat elke administratieve beslissing gemotiveerd moet worden met de juridische en feitelijke overwegingen die aan de basis ervan liggen. Deze motivering moet afdoende zijn.

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Het beginsel van behoorlijk bestuur en, meer in het bijzonder, het zorgvuldigheidsbeginsel houden in dat een bestuur een volledig en ernstig onderzoek moet voeren.

Het rechtsbeginsel van de fair play houdt in dat iedere administratie de betrokkene de kans moet geven om zijn bemerkingen te geven met betrekking tot een toekomstige maatregel die de betrokkene schade kan toebrengen.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat de beslissing van de overheid niet kennelijk onredelijk mag zijn.

Krachtens artikel 8 EVRM heeft “een ieder het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven...”.

De weigering van de aanvraag van machtiging tot verblijf van de heer [M.] schendt al deze artikelen en principes.

De weigering van toekenning van machtiging tot verblijf van de heer [M.] is gebaseerd op het feit dat de heer [M.] niet zou hebben aangetoond dat mevrouw [M.] en hij als partners ononderbroken hebben samengeleefd gedurende minstens één jaar voorafgaand aan de aanvraag of dat zij elkaar al ten minste twee jaar kennen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de heer [M.] niet opgeroepen om enige duiding te geven bij de door hem voorgelegde bewijsstukken of om meer informatie te bekomen omtrent zijn gezinsleven.

Artikel 5 van de gezinsherenigingsrichtlijn voorziet nochtans uitdrukkelijk dat de bevoegde overheidsdienst onderzoek doet en gesprekken houdt met de gezinshereniger en diens gezinsleden teneinde het bewijs van het bestaan van een gezinsband te verkrijgen.

In casu dient bovendien te worden vastgesteld dat de gemeentelijke ambtenaar elk bewijs van de relatie van de heer [M.] en mevrouw [M.] naast zich neerlegt, en zelf de aanvraag gaat interpreteren.

Bij het vakje commentaar voegde de gemeentelijke ambtenaar van de stad Antwerpen immers volgende informatie toe: “Betrokkene legt als bewijzen voor: 1 foto, 1 uitnodiging met beide namen op enveloppe en 1 verklaring van een ex-buurman. Met dit kan er onmogelijk bewezen worden dat er hier 2 jaar relatie is of 1 jaar samenwoont. Zowel betrokkenen als partner werken niet. Betrokkene heeft op 30/07/13 een afspraak. Graag tegen dan een weigering !!!!! Graag zo spoedig mogelijk uw instructies” (stuk 5).

De ambtenaar van de burgerlijke stand is hiervoor niet bevoegd! De stad Antwerpen dient louter de ontvangen informatie en bewijsstukken over te maken aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie die bevoegd is om een beslissing te nemen.

De heer [M.] en mevrouw [M.] hebben wel degelijk sinds januari 2011 een relatie. Zij wonen samen sinds januari 2012.

De beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel omdat onvoldoende rekening wordt gehouden met de voorgelegde stukken.

De schriftelijke verklaring van de heer [A.H.], de voormalige buurman te Zaventem, is niet zoner een “verklaring op eer door een derde”. Als buurman is de heer [H.] immers goed geplaatst om te bevestigen dat de heer [M.] en mevrouw [M.] wel degelijk samenwonen.

De foto van de heer [M.] en mevrouw [M.] bevat geen datum. De foto bevestigt echter wel dat partijen elkaar ten minste “één keer”, zoals de Vreemdelingenwet het formuleert, hebben “ontmoet”.

De uitnodiging gericht aan de heer [M.] en mevrouw [M.] betreft een uitnodiging voor een huwelijk dat heeft plaatsgevonden op 24 juni 2012. De uitnodiging is aan beiden gericht. Dit wil zeggen dat de heer [M.] en mevrouw [M.] bij vrienden en familie gekend staan als vormende een koppel en wonende op hetzelfde adres.

Bovendien staat het onomstootbaar vast dat de heer [M.] en mevrouw [M.] op 15 oktober 2012 een verklaring van wettelijke samenwoning hebben afgelegd (stuk 4).

Op deze verklaring staat dat partijen samen wonen te [...].

Zoals hierboven reeds aangehaald is het recht op gezinsleven een grondrecht van de Europese Unie. Het recht om een gezinsleven uit te bouwen en het recht op eerbiediging van dit gezinsleven vormen een van de hoekstenen van een democratische samenleving. De bepalingen waarmee voorwaarden aan dit recht op gezinshereniging worden opgelegd, dienen op een restrictieve wijze te worden geïnterpreteerd. Uitzonderingen moeten bijgevolg “uitzonderlijk” blijven.

De weigering van de aanvraag van verblijf van de heer [M.], met afgifte van een bevel om het I grondgebied te verlaten, impliceert dat partijen niet langer een gezinsleven kunnen uitoefenen.

Bij de beoordeling van de voorgelegde bewijzen dient dan ook een zorgvuldige afweging gemaakt te worden. De beslissing heeft een zeer grote impact op het leven van de heer [M.] én dat van mevrouw [M.].

Alvorens dergelijke beslissing te nemen had de Dienst Vreemdelingenzaken de heer [M.] om bijkomende informatie kunnen vragen, hem kunnen uitnodigen voor een gesprek of een eigen onderzoek kunnen uitvoeren.

De wijkagent die de woonstcontrole uitgevoerd te [...] kan verklaren dat partijen wel degelijk aldaar samenwonen.

De school van de kinderen van mevrouw [M.] kan bevestigen dat de heer [M.] de kinderen regelmatig naar school bracht en ze daar kwam halen.

De heer [M.] had volgende bijkomende bewijsstukken kunnen overmaken:

- gedateerde foto van 5 mei 2011, waarbij zowel de heer [M.] als mevrouw [M.] op te zien zijn tijdens een verjaardagsfeestje. De datum staat vermeld op de foto (stuk 6);*
- dvd van het besnijdenisfeest, eveneens op 5 mei 2011, van een neefje van mevrouw [M.], waar de heer [M.] en mevrouw [M.] samen op aanwezig waren. De datum staat vermeld op de dvd zelf (stuk 12);*
- een foto van de heer [M.] en mevrouw [M.], genomen met de gsm van mevrouw [M.] op 17 november 2011 (stuk 7).*

Verschillende vrienden en kennissen verklaren eveneens dat de heer [M.] en mevrouw [M.] wel degelijk een relatie hebben.

- verklaring van mevrouw [V.T.], met kopie van identiteitskaart (stuk 8);*
- verklaring van de heer [A.T.], met kopie identiteitskaart (stuk 9);*
- verklaring van de heer [B.Z.], met kopie identiteitskaart (stuk 10);*
- verklaring van de heer [H.O.], zaakvoerder van telecomzaak "Surf & Tel" te Zaventem, met kopie identiteitskaart (stuk 11).*

De beginselen van behoorlijk bestuur, en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, houden in dat een bestuur een volledig en ernstig onderzoek moet voeren.

Dit is in casu niet gebeurd. [...]"

2.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – bepalingen die correct zijn weergegeven door verzoeker – heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gesteld dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Hierbij wordt aangegeven dat verzoeker niet heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te onderhouden met zijn partner, nu niet werd aangetoond dat zij ofwel reeds één jaar onafgebroken hebben samengeleefd voorafgaand aan de aanvraag ofwel elkaar reeds twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen en elkaar drie maal hebben ontmoet, waarbij deze ontmoetingen ten minste vijfenveertig dagen omvatten ofwel een gemeenschappelijk kind hebben. Hierbij wordt telkens *in concreto* ingegaan op de door verzoeker aangebrachte stukken en toegelicht waarom deze niet volstaan als bewijs van een duurzame en stabiele relatie zoals vereist door artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont met zijn overwegend theoretisch betoog betreffende de formele motiveringsplicht niet aan dat verweerder niet kon volstaan met de tot uitdrukking gebrachte

motieven. De motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Wat de aangevoerde schending van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreft, merkt de Raad nog op dat dit artikel enkel voorziet in een definitie van “bestuurshandeling”, “bestuur” en “bestuurde”, zodat niet kan worden ingezien hoe de bestreden beslissing deze bepaling miskent.

Een schending van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.2.2. Waar verzoeker stelt dat de bestreden beslissing getuigt van een manifeste beoordelingsfout en aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de bepalingen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 40bis, §§ 2 en 4 van de Vreemdelingenwet, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de partner van een onderdaan van de Europese Unie, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de onderdaan van de Europese Unie een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder dan eenentwintig jaar zijn, ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek en ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

Overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de Vreemdelingenwet is het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aangetoond:

- “- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;*
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;*
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;”.*

In casu weigert de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om toelating tot verblijf omwille van het gegeven dat verzoeker niet heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te onderhouden met zijn partner, nu niet werd aangetoond dat zij ofwel reeds één jaar onafgebroken hebben samengeleefd voorafgaand aan de aanvraag ofwel elkaar reeds twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen en elkaar drie maal hebben ontmoet, waarbij deze ontmoetingen ten minste vijfenveertig dagen omvatten ofwel een gemeenschappelijk kind hebben.

In de bestreden beslissing wordt allereerst ingegaan op de voorgelegde verklaring op eer afgeleid door een derde. Verweerder motiveert dat een dergelijke verklaring op eer niet op zijn feitelijke en waarachtigheid kan worden getoetst en bijgevolg niet kan worden weerhouden als bewijs van het duurzaam en stabiel karakter van de relatie. Verzoeker betwist deze motivering en stelt dat de betreffende verklaring niet zomaar een verklaring op eer van een derde persoon is, doch wel een verklaring afkomstig van zijn buurman die in deze hoedanigheid goed geplaatst is om te bevestigen dat hij en zijn partner samenwonen. De Raad merkt evenwel op dat, gelet op het gegeven dat dergelijke verklaring op eer is opgesteld op uitdrukkelijke vraag van verzoeker en/of zijn partner en deze niet

afkomstig is van een gezaghebbende bron, deze slechts een geringe bewijswaarde kan worden toegedicht. Gelet op de vaststelling in de bestreden beslissing dat voor het overige evenmin bewijskrachtige stukken voorliggen die het duurzaam en stabiel karakter van de relatie kunnen aantonen, kan het geenszins als kennelijk onredelijk worden beschouwd waar verweerder een loutere verklaring op eer van een derde niet weerhoudt als afdoende bewijs van een samenwoonst van één jaar voorafgaand aan de aanvraag of van het gegeven dat de partners elkaar reeds twee jaar zouden kennen. Verweerder kon hierbij ook wijzen op het gegeven dat de voorgelegde verklaring op eer, bij gebreke van overige bewijskrachtige stukken die van aard zijn het bewijs van een duurzame en stabiele relatie te leveren, niet kunnen worden getoetst op hun feitelijkheid en waarachtigheid. Het gegeven dat de voorgelegde verklaring afkomstig is van een buurman vermag aan het voorgaande geen afbreuk te doen. Verklaringen op eer die in het kader van een aanvraag als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap worden overgemaakt, zijn immers, logischerwijze, zo goed als steeds opgesteld door vrienden, kennissen of familieleden van de partners.

Wat de overgemaakte foto betreft, stelt de bestreden beslissing verder dat deze ongedateerd is en bijgevolg evenmin dienstig kan worden aangewend ter staving van het duurzaam en stabiel karakter van de relatie. Verzoeker betoogt dat deze foto wel degelijk aantoonst dat hij en zijn partner elkaar *“ten minste één keer hebben ontmoet”*. Hij blijft evenwel in gebreke aan te geven op welke wijze deze vaststelling zou kunnen leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Om aan de voorwaarden van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet te voldoen, volstaat immers geenszins dat is aangetoond dat de partners elkaar eenmaal hebben ontmoet, nu in tegendeel moet worden aangetoond dat zij elkaar reeds twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen en elkaar drie maal hebben ontmoet, waarbij deze ontmoetingen ten minste vijfenveertig dagen omvatten. Verzoeker weerlegt de motivering van de bestreden beslissing op dit punt niet.

Tenslotte wordt in de bestreden beslissing, wat de voorgelegde huwelijksuitnodiging betreft, vastgesteld dat deze weliswaar hun beider namen vermeldt doch geen adres. Verweerder oordeelt dat bijgevolg aan de hand van dit stuk niet kan worden vastgesteld dat de partners voorafgaand aan de aanvraag één jaar hebben samengewoond. Verzoeker weerlegt deze motivering niet. Verzoeker beperkt er zich toe te stellen dat deze uitnodiging – voor een huwelijk op 24 juni 2012 – aantoonst dat hij en zijn partner bij vrienden en kennissen gekend staan als een koppel en wonende op hetzelfde adres. Er kan evenwel niet worden aangenomen dat uit het enkele gegeven dat een uitnodiging aan beide partners samen werd gericht noodzakelijkerwijze dient te leiden tot de vaststelling dat zij op dat ogenblik reeds zouden samenwonen. Door erop te wijzen dat hij en zijn partner op dat ogenblik gekend waren als koppel toont hij evenmin aan dat verweerder ten onrechte vaststelde dat het bewijs niet werd geleverd van een duurzame en stabiele relatie zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker beroept zich nog op artikel 5 van de richtlijn 2003/86/EG om te betogen dat hij had moeten worden opgeroepen door verweerder om duiding te geven bij de door hem voorgelegde bewijsstukken of om meer informatie te geven omtrent zijn gezinsleven. Tevens citeert hij de tweede overweging en het artikel 4 van deze richtlijn. In dit verband wijst de Raad evenwel op het artikel 3, derde lid van deze richtlijn dat uitdrukkelijk bepaalt dat deze richtlijn niet van toepassing is op gezinsleden van een burger van de Unie. Er blijkt dan ook niet dat verzoeker zich, los van de vraag naar de rechtstreekse werking van deze richtlijn, dienstig hierop kan beroepen, nu het niet ter discussie staat dat verzoeker vraagt om te worden toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk als familielid van een Nederlandse onderdaan.

Verzoeker uit verder nog kritiek op het optreden van een gemeentelijke ambtenaar van de stad Antwerpen in zijn dossier. Hij verwijst hiervoor naar een verslag dat zich in het administratief dossier bevindt, waarbij de betreffende ambtenaar van de stad Antwerpen bij het overmaken van verzoekers aanvraag, en de bijgevoegde stukken, aan verweerder stelt dat *“met dit kan er onmogelijk bewezen worden dat er hier 2 jaar relatie is of 1 jaar samenwoonst”* en vraagt om een negatieve beslissing te nemen. Verzoeker betoogt dat de gemeentelijke ambtenaar aldus zijn bevoegdheid heeft overschreden. Los van de vraag naar de gepastheid van het voorhanden zijn in het administratief dossier van een stuk waarin een gemeentelijk ambtenaar zijn persoonlijke mening ventileert betreffende verzoekers aanvraag – waarbij verzoeker correct aanstipt dat deze hiertoe niet de nodige bevoegdheid heeft – dient de Raad erop te wijzen dat dit betoog van verzoeker nog niet vermag te leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Deze beslissing werd immers niet genomen door de betreffende gemeentelijke ambtenaar, doch door de hiertoe bevoegd zijnde overheid. Er blijkt op geen enkele wijze dat de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag van verzoeker niet aan een grondig onderzoek heeft

onderworpen en niet op basis van zijn eigen beoordeling van de aanvraag tot zijn beslissing is gekomen.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond. De aangevoerde schending van de artikelen 4 en 5 van de richtlijn 2003/86/EG wordt evenmin weerhouden.

2.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoeker ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Verzoeker betoogt nog dat verweerder, alvorens de bestreden beslissing te nemen, hem om bijkomende informatie had kunnen vragen, hem had kunnen uitnodigen voor een gesprek of een eigen onderzoek had kunnen voeren. Hij stelt dat de wijkagent de samenwoning had kunnen bevestigen en dat de school van de kinderen van zijn partner zou kunnen bevestigen dat hij de kinderen regelmatig naar school brengt en komt halen. Tevens wijst hij op verschillende bijkomende stukken en verklaringen die hij had kunnen overmaken.

Er dient te worden benadrukt dat het aan de vreemdeling die voorhoudt over een verblijfsrecht te beschikken toekomt om hiervan het bewijs te leveren en dat het bestuur niet in de plaats van de betrokken vreemdeling overtuigingsstukken moet verzamelen. Tevens moet worden gesteld dat verzoeker de mogelijkheid geboden werd om zijn aanvraag te onderbouwen met alle nodige overtuigingsstukken en dat verweerder hem uitdrukkelijk meedeelde welke documenten hij diende voor te leggen. Zo werd verzoeker bij zijn aanvraag uitdrukkelijk gevraagd documenten over te maken met betrekking tot *“bewijs 2 jaar regelmatige ontmoetingen voorafgaand aan de aanvraag, bewijs samenwoning 1 jaar voorafgaand aan de aanvraag”*. Er blijkt dan ook niet dat verweerder verzoeker had moeten contacteren teneinde bijkomende informatie of stukken over te maken of hem had moeten uitnodigen voor een gesprek. Verzoeker was er door het bestuur van op de hoogte gebracht welk bewijs hij diende te leveren en was in de mogelijkheid alle inlichtingen en stukken hiertoe over te maken. Het gegeven dat hij thans blijkbaar nog meent stukken te hebben die het vereiste bewijs zouden kunnen leveren, kan erop wijzen dat hij zelf zijn aanvraag onvoldoende heeft voorbereid of de stukken die hij thans wenst aan te brengen niet belangrijk genoeg achtte, doch dit kan niet leiden tot de vaststelling dat verweerder niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen of de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is niet aangetoond.

2.2.5. Aangezien verzoeker niet aantoont dat het bestuur door oneerlijke middelen, zoals het achterhouden van gegevens, door verdragingsmanoeuvres of door overdreven spoed, de verkrijging van een recht zou hebben bemoeilijkt kan geen schending van het fair play-beginsel vastgesteld worden. Er blijkt verder niet dat dit beginsel inhoudt dat verweerder hem de kans had moeten geven om zijn bemerkingen te geven betreffende de voorgenoemde beslissing.

2.2.6. Verzoeker beroept zich verder op artikel 8 van het EVRM. Deze verdragsbepaling luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Verzoeker beroept zich op een gezinsleven met zijn Nederlandse partner. Los van het gegeven dat verzoeker de motivering in de bestreden beslissing niet weerlegt dat het duurzaam en stabiel karakter van de relatie niet is aangetoond en daargelaten de vraag of huidige zaak in het licht van de leer van de positieve of negatieve verplichtingen dient te worden onderzocht, stelt de Raad vast dat in ieder geval verzoeker niet aannemelijk maakt dat er sprake zou zijn van een incorrecte of kennelijk onredelijke belangenafweging tussen enerzijds zijn recht op een privé- en/of gezinsleven en anderzijds het algemeen belang. De Raad wijst erop dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van partners te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker toont verder niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hem verhinderen om met zijn nieuwe partner in zijn land van herkomst, Nederland of elders te verblijven en dat een verblijf in België de enige mogelijkheid is om een gezin te vormen met zijn partner. Verzoeker en zijn partner konden er, gelet op de illegale verblijfssituatie van verzoeker, ook niet van onwetend zijn dat de precaire of onwettige verblijfssituatie van verzoeker tot gevolg had dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair was. De bestreden beslissing heeft ook niet tot gevolg dat verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt en belet niet dat verzoeker alsnog wordt toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk als partner in een duurzame relatie van zodra hij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet voorziene verblijfsvoorwaarden. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van zijn partner niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cf. M. Van De Putte, "Straatsburg gaat vreemd", T.Vreemd.1994, 3-16) en kan, *in casu*, geen schending van artikel 8 van het EVRM worden aangenomen.

2.2.7. Het enig middel is ongegrond.

2.3. Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

griffier.

De voorzitter,

I. CORNELIS